

TOMIS

REVISTA EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= VEZ CE VA BEA DIN APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA ÎNSEȚĂ ÎN VERE = IOAN. IV. 14 =

SUMAR

Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul de Diac. A. V. — Creștinismul și foloasele lui în omenire de Pr. Stelian I. Ionescu. — Uniți în cuget și Dumnezeu vom învinge de Pr. Mihail I. Buric. — Sf. Impărășire de Constantin Gheorghiu. — O Pagină Liturgică trad. de Pr. D. A. Săcele. — Biruința de Alex. Z. Ionescu. — Răutatea oamenilor de Pr. Gh. Șuşnea. — Partea Oficială. -- Diverse.

J. 34.508/1963

Conducerea Revistei

Comitetul diriguitor :

Director : **VICAR GR. DUMITRESCU**

Redactor : **DIAC. AR. VÂRNAV**

Membrii : *Ec. Gh. N. Ionescu*
" *V. Georgescu*
" *C. Popescu-Palas*
" *I. Grigorescu*

Colaboratori :

*Ec. M. Rădulescu-Ștefănești-Ialomița ; Ec. Gh. Popescu-Ur-
ziceni ; Pr. Gh. Vasilescu-Znagoveanu ; Pr. N. C. Munteanu-
Muntmarg—Bacău ; Pr. I. Popescu-Reviga—Ialomița ; Ec. I.
V. Pascu-Adjud-Putna ; Ec. I. Ciolca-Grindu-Ialomița ; Pr. Geor-
ge Petre-Broșteni—Ialomița ; Pr. Grivas D. Cruceanu-Hagiu-
Doctorand—Cernica Ilfov ; C. Georgescu-Obrejița—R.-Sărat
Horațiu C. Birou.*

*

Se primesc spre publicare articole și dela alte persoane.
Ele vor fi scrise citeț și pe o singură pagină.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice
corespondență se va adresa Revistei „Tomis”, la Sf. Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, episcopii și abonații particulari 160 lei
„ pentru cântăreți . . . . . 120 „

TOMISUL

FOAIE OFICIALĂ EPARHIALĂ

SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI EPISCOP GHERONTIE

TĂIEREA CAPULUI SF. IOAN BOTEZĂTORUL

Sfântul Ioan Botezătorul s'a născut într'un orașel mic din Iudeia și era fiul unui preot evlavios anume Zaharia. Soția lui se numea Elisabeta și era vară cu fecioara Maria, mama Mântuitorului nostru Iisus Christos.

Dela nașterea sa și până s'a arătat pe țărmurile Iordanului, unde a început a propovedui botezul pocăinții *) el a petrecut o viață foarte aspră. Se hrănea

*) Botezul lui Ioan avea de scop să pregătească pe Iudei pentru primirea lui Mesia. Botezul lui consta din afundarea completă a corpului în apele Iordanului. Acest botez adăogat la predica sa sub inspirația lui Dumnezeu (Ioan I, 23-25) iusemna curățirea sufletului și începutul unei vieți nouă.

La fel cu botezul sfântului Ioan Botezătorul era și botezul ucenicilor Mântuitorului, înainte de învierea și înălțarea Sa la cer (Ioan IV. 1-2; II 22-23). Aceasta o spune limpede și sfinții părinți: „Veți întreba - zice sfântul Ioan Gurădeaur de ce n'a botezat Mântuitorul Christos? A spus-o mai înainte Sfântul Ioan Botezătorul, când a zis: „Acela va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc". Dar Duhul Sfânt încă nu fusese dat, lată pentru ce nu boteza Iisus Christos; iar ucenicii Săi botezau numai ca să atragă mulțimea la învățătura mântuirii. Și dacă ar întreba cineva, în ce era superior botezul ucenicilor lui Iisus botezului lui Ioan, vom răspunde: Întru nimic, căci și unul și altul erau fără harul Sfântului Duh și se făcea cu scopul de a aduce la Christos pe ceice se botezau „Omilia 19 asupra Evangheliei lui Ioan) Tot așa zice și Tertulian: „Ucenicii lui Iisus Christos botezau ca slugi, ca și Ioan Botezătorul și cu acelaș botez ca el, iar nu cu altul, că altul nu mai era decât cel care fu înstituit mai târziu de Iisus Christos și care nu putea fi administrat atunci de ucenici, pentrucă slava Domnului nu se arătase încă deplin și eficacitatea botezului nu era încă așezată prin patimă și înviere.“ (De baptismo 10, 11) (Din Dogma soteriologică de Pr. I. Mihăescu pag. 126).

Prin urmare instituirea acestei Sf. Taine a avut loc după învierea Sa din morți după ce săvârșise răscumpărarea noastră din păcat; când El primind dela Dumnezeu Tatăl toată puterea în cer și pe pământ a spus ucenicilor săi: „Deci mergând învățați toate neamurile... Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede se va osândi.“ (Mat. 23,19; Mc. 16,16).

cu lăcuste și miere sălbatică; iar băutura lui era apa de izvor. Purta un vesmânt făcut din păr de cămilă și mijlocul încins cu brâu de curmal.

Acesta era Ioan, propoveditorul pocăinții, cel care striga în pustie cu glas ca de tunet: „Gătiți calea Domnului: drepte faceți cărările lui“, sau „pocăiți-vă că s'a apropiat împărăția cerurilor“ și nu vă mai lăudați cu meritile strămoșilor voștri, căci vă spun, că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fiii lui Avraam. Face-ți roade vrdnice de pocăință, căci iată securia stă la rădăcina pomului, tot pomul care nu face roadă bună se taie și în foc se aruncă. (Luca III,8-9).

Purtarea și cuvintele Sf. Ioan, aminteau iudeilor, epoca în care trăise proorocii. Deaceia, lumea alerga la dânsul în pustie ca să-l vadă și să-i asculte sfaturile. „Ce trebuie să facem“ --- îl întrebau ascultătorii îngroziți de cuvintele lui? Și el le răspundea: Cel ce are două haine, să dea una celui ce nu are și cel ce are de mâncare să facă asemenea; iar vameșilor și ostașilor le spunea: să-și facă cinstit datoria și să nu asuprească pe nimeni.

Mulțimea se întreba nedumerită, dacă nu cumva este acesta Christos, deoarece după prezicerile vechilor profeți, trebuia să se arate în Iudeia cam pe timpul acela. Însă, Sfântul Ioan le mărturisește: eu vă botez pe voi cu apă, dar în curând va veni Acela, care este mai tare decât mine, căruia nu sunt vrednic să-i desleg cureaua încălțăminteii lui; acesta vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. El are lopata în mână și va curăți aria sa și va aduna grâul în grânar; iar pleava va arde-o cu foc nestins. (Matei III, 11-12)

Astfel propoveduia Sf. Ioan la râul Iordanului, ca să gătească căile înaintea feței Domnului. Și fără să se teamă de oameni osândia păcatele tuturor, necruțând nici pe Irod, Tetrarhul Galileii, fiul lui Irod cel bătrân, care împărăția în vremea nașterii Mântuitorului nostru Iisus Christos. Acesta își gonise soția și se căsătorise cu Irodiada femeia fratelui său, vitreg, Filip. Sf. Ioan îl muștră în public pentru această nelegiuire. Din pricina aceasta și-a atras mânia regelui, care îndemnat fiind și de Irodiada, l-a prins și l'a pus în

temniță. Irodiada însă, dorea cu orice preț moartea Sf. Ioan. În acest scop încercase ea de mai multe ori să capete aprobarea lui Irod, dar, n'a reușit; căci el intenționa să-i dea drumul, deoarece avea respect și teamă de el, știindu-l bărbat neprihănit și sfânt. (Marcu VI,20)

Sosind ziua nașterii, Irod făcu ospăț și pofți pe mai marii curții sale să prăznuiască împreună. Pe când erau în culmea veseliei, Irodiada trimise pe fiica sa Salomeia să joace pentru distrarea oaspeților. Irod amezit de băutura și pe deplin mulțumit de felul cum i-a jucat fiica Irodiadei i-a făgăduit, că-i va da orice îi va cere. Și atunci, fata îndemnată de mama sa a cerut să-i dea capul Proorocului.

Și întristându-se foarte împăratul, dar pentru jurământ și pentru comeseni n'a voit s'o refuze și a poruncit să se taie capul sfântului. (Marcu VI,26).

„Pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor.“ Acestea erau cuvintele celui ce striga în pustie. Glasul lui nu privesc numai pe iudeii din acel timp; ci și pe noi cei de astăzi. Tuturor ne spune, că numai pentru acela, dar numai pentru acela, care vrea să se îndrepteze este aproape împărăția cerurilor.

Și astăzi lumea, ca și pe vremea aceia, se desfătă în lux în îmbrăcăminte, belșug și risipă în mâncări și băuturi și din pricina aceasta, uită că mai au datorii și față de suflet. Apucăturile rele au luat locul virtuților; iar focul dragostei către apcapele și-a pierdut căldura sa. Astăzi nu mai domnește pacea, ci cearta între creștini și strâmbătățile stăpânesc pământul.

Să luăm aminte, că de nu ne vom întoarce dela calea rătăcirii, vom cădea în pierzarea veșnică, căci iată „securia stă la rădăcina pomului, tot pomul care nu face roadă bună se taie și în foc se aruncă.“

Diac. A. V.

CREȘTINISMUL ȘI FOLOASELE LUI ÎN OMENIRE

Religiunea în genere, este necesară și folositoare omului, ca fiind ceva înnăscută în însăși firea lui. Religiunea își are rădăcina sa în aspirațiunea spiritului omenesc; de a sta în legătură cu Dumnezeu. Argumentul istoric *) ne atestă că, toate popoarele culte sau barbare, din toate timpurile și din toate locurile, au crezut în Dumnezeu. Iar Aristotel, a zis: ceeace toți oamenii, țin în chip instinctiv de adevărat, este un adevăr natural. Universalitatea credinței în Dumnezeu este realitate. Priviți pe fața pământului — a zis Plutarh — și veți vedea cetăți fără ziduri, fără legi, popoare care nu cunosc scrierea și întrebuintarea banilor, dar popoare fără Dumnezeu, n'a văzut încă nimeni. Iar Cicero zice: Nu este nici un popor așa de sălbatec, ca să nu creadă într'un Dumnezeu, chiar dacă nu știe ce fel este. Experiența și istoria ne dovedesc că omul nu poate trăi fără ideea de Dumnezeu. Toți oamenii doresc pe Dumnezeu, zice Omer; iar fericitul Augustin exclamă: „*Neliniștit este sufletul meu, până se va odihni în tine Doamne!*” Este neîndoelnic că această idee de religiozitate se află în firea oricărui om și se manifestă ca ceva necesar. Dela această idee înnăscută — de religiozitate — cu care se naște omul, au fost și sunt pe fața pământului, mai multe feluri sau forme de religii, unele mai mult, altele mai puțin, pretinse ca perfecte. Martore nemincinoase ale acestui adevăr, ne sunt pentru trecut istoria și paleontologia, iar pentru prezent etnografia. Cât privește susținerea că au existat popoare atee este neîntemeiată. Iată ce zice în această privință marele cunoscător al Istoriei Religiiunilor, Max Müller: „*Putem să susținem acum cu certitudine că, cu toate cercetările făcute, nu s'a găsit nicăeri niscaiva ființe omenești, cari să nu aibă ceva, ce este pentru ele religie*“.**). Dela idolatrie și alte forme de religii și până la sublimitatea creștinismului, câtă depărtare, câtă înălțime și superioritate! Este cert, cea mai apropiată și conformă cu mintea omului, este religia creștină fiind cea mai perfectă, venind această perfecțiune din chiar însăși dumnezeirea ei.

Creștinismul aduce foloase reale și netăgăduite în omenire, tocmai prin sublimitatea doctrinei și moralei sale. Dacă ne amintim de situația lumii vechi, făcând să defileze prin fața ochilor minții noastre, situația lumii păgâne, vom găsi

*) Apologetica Dr. Pr. I. Nihălcescu.

**.) Dr. Pr. I. Mihălcescu.

morala și seva sufletească apusă, iar în locul lor circulă prin imensul corp al imperiului roman, viața materială.

Viața intelectuală lipsită de originalitate și strălucire. Filosofia, eloquența și poezia erau sub nivelul vremurilor de mai înainte, înomolite în epicureism, în scepticism sau într'un searbăd eclecticism. Ici colo, câteva energii morale răslețe întrețineau focul stoicismului, fără putere și el de înrăuriri.

Dedesubt masa, păturile largi ale societății, trăiau cu mâinile și sufletul prins de măruntele griji ale zilei și nici o nădejde mai înaltă nici o orientare spirituală nu resfrângea lumini în launtru vieții lor. În privința religioasă stratul de sus era, după cum este cunoscut, sceptic.

În Roma, cultul Cezarului eră mai mult un mijloc de asigurare politică a vieții de stat, decât o exprimare a conștiinței religioase. Actele imorale erau atribute zeești, iar cismele lui Tiberiu se adorau la Roma! Între popoare domnea ura, sclavia, dorul de cucerire, de luarea bunurilor celor din jurul lor, și nici un drept, oricât de legitim ar fi fost, nu se respecta, iar în viața familiară nu domnea liniștea — factorul egalității neexistent — femeia era sclavă, soțul despot și lipsea însemnătatea ce a adus-o căsătoria creștină. În această lume, cu morala ei neputincioasă, cu forme învechite și insuportabile, când se făcea deosebire între neam și neam și între credință și credință, între sclav și domn, între ostaș și împărat, în mod exagerat, în totala neliniște și setea de regenerare, vine religiunea nouă și cea mai perfectă din câte sunt pe pământ. Apare la orizont, soarele mântuitor, creștinismul. Vine această religiune când răul ajunsese culmea lui și când bisturiul trebuia să înlătore răul moral și social, când o nouă îndrumare acestei lumi vechi spre o nouă viață, depunând pe altarul omenirii suferinde cuvântul evanghelic, În curând, în lumea creștină, ochiul se pierdea peste câmpiile înflorite ale „Evangheliei“. Creștinismul aduce magnificul principiu al libertății și egalității, cu care oamenii se fălesc mai târziu ca fiind opera minții lor și trâmbițând că au adus prin revoluția franceză ce nu era. Principiul fusese anunțat de mult de Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu.

Că lumea se înrăutățise și că iubirea, fraternitatea și egalitatea nu se mai cunoșteau în unele țări creștine, asta nu îndritue pe nimeni să afirme, căci din nefericire sunt și deaceștia, că revoluțiile sociale au adus ce nu predicase creștinismul. Afirmațiuni gratuite! Cu mult înainte se anunțase solemn, prin Iisus Christos: „Nu este Iudeu, nici Elin, nu este rob, nici liber. nu este parte bărbătească, nici femeiască; căci voi toți sunteți unul (frați) întru Iisus Christos“, zice Sf. Ap. Pavel *) La răspândeirea vestei celei bune a nouăi religiuni, se deschid porțile robiei și iobăgia nu-și mai înmulțește numărul său.

*) Galateni III,28.

Un însemnat punct al creștinismului, ce se afirmă cu putere, este dezvoltarea simțului moral. Creștinul este bun, drept, plin de virtuți și iubitor de lege.

Viața religioasă, înlocuște viața plină de scandal a lumii necreștine. Creștinii trăesc după cum învață.

Superioritatea învățaturii noi este în însăși esența ei și în meritul deosebit de mare, de a fi aplicată, de a fi trăită. Mulți preconizează norme de conducere, dar puțini dintre ei le aplică și sunt puțin aplicabile. Spre deosebire, creștinismul se trăește.

„Creștinii trăesc în trup, dar nu după trup, locuesc pe pământ, dar trăesc în cer;” acestea le spune despre sfințenia vieții lor, un scriitor de atunci. Deținătorii de averi materiale, bogații cei nesățioși, află de acum înainte cum trebuie să-și adune aceste bunuri, până unde să-și extindă această sete și cum să le întrebuințeze. Află că trebuie să ajute din prinosul bogăției lor, pe cei nevoiași și să nu se piardă din vedere că unde este sediul comorii, acolo va fi și sufletul. Comorile materiale sunt săpate de furi, roase de molii și stricate de rugină, dar binefacerile ce vom face semenilor la lumina Evangheliei, sunt nemuritoare și comori spirituale sigure. Din creștinism se învață iubirea aproapelui — necondiționat de neam și lege — și chiar asupra vrăjmașului. Creștinismul reglementează raporturile dintre oameni, dintre stăpân și slugă, dintre comandant și ostaș, dintre soț și soție. Stăpânul creștin înlătură barbaria ce-o exercită asupra serilor săi. De unde judecătorii lumii barbare, nu se temeau de Dumnezeu și de oameni nu se rușinau, judecătorul creștin învață din religiunea sa, cum să înlătore nepotismul, cum să nu caute la fața oamenilor, să nu se încreadă în boeri și în fiii oamenilor, în care nu este mântuire, și cum să-și împartă dreptatea, dând celui drept răsplată și celui vinovat pedeapsă. Creștinismul a format caracterul moral și i-a dat idealul în viață. În cazuri de nenorocire și în vremuri de restriște, creștinismul învață și suportăm cu resemnare durerea, iar desnădejdea este înlocuită cu credința puternică în speranță și ceasurile grele ale nenorocirilor sunt suportate cu bărbăție și demnitate, așteptându-se că Domnul care a luat să și dea. Creștinul nu cunoaște dezechilibru în nenorociri, căci religia lui l-a oțelit și pregătit ca să iasă neînfrânt. El este însemnat în numele lui Christos, blândul și eternul Iisus, ce a adus în inimile tuturor pace și liniște deplină, iar desnădejduților nădejde. Familia este ridicată la demnitatea ei, prin taina căsătoriei. Egalitatea și ajutorarea reciprocă a soților asigură dezvoltarea și creșterea armonică, a tinerelor vlăstare. Aceasta este baza solidă a societății în viitor. Creștinismul îndeamnă la desăvârșire în cel mai înalt grad, căci zice: „Fiți desăvârșiți ca și Tatăl vostru cel din cer”, lăsând totdeodată omului voea liberă, la lucrarea desăvârșirii. El face.

omul mulțumit pe pământ, arătându-i cum să-și petreacă viața și-i asigură ceea ce nu-i asigură nimeni și ceea ce nu se poate cumpăra pe bani, fericirea, dincolo, în lumea eternității. În rezumat, creștinismul, aduce o revoluție socială cu principiile lui, dar o revoluție ce trezește și chiamă la viață nouă pe sclavii vițliului, răsărid poporului ce stătea în întunec, și în umbra morții, lumină mare. El face puntea de trecere dela barbarie la civilizație. Principiile lui sunt stropi răcoritori de rouă, peste uscăciunea barbariei.

Problema educației se desvoltă și-și capătă avânt prin creștinism. El este regulatorul educației. Cele dintâi școli ce ajung la o desvoltare sunt la popoarele creștine. Cele dintâi universități, pentru toate neamurile de știință au fost Mănăstirile. Acolo, departe de sgomotul lumii, în sânul lor și în tinda lor, s'a început învățământul elementar, pentru pregătirea comunicărilor savante de mai târziu. Această bătrână mamă a noastră, Biserica a vegheat și a sprijinit desvoltarea culturii. Nu există artă care să nu se fi desvoltat în sânul bisericii creștine, plină de motive și inspirațiune adâncă. Inimile dornice de glorie și sânge, se umplu în lumea creștină, de milă și iertare. Sclavia își rupe lanțurile-i grele, ăsându-le să cadă la pământ neputincioase.

Adierea simțului moral, ne trezește spre primăvara vieții creștine. Desăvârșirea ne stă în față ca o mamă ce-și așteaptă dornic fiii lângă ea.

Educația ne ușurează greutatea muncii și face ca sudoarea frunții să cadă mai rar. Iubirea, acest înalt și nobil sentiment, în creștinism își primește reala lui valoare și este preamărit cu cel mai frumos imn de slavă, ce i s'a adus vr'odată, prin cuvintele Sf. Ap. Pavel, în capitolul 13 din epistola I către Corinteni. Blandețea descrețește fruntea asupritului, dreptatea îi dă nădejde, știința îl înalță, ca prin toate aceste fructe ale creștinismului, omul creștin să zică: „Cât ești de mare Doamne, și cât sunt de minunate lucrurile mâinilor tale“. „Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeuul nostru? Tu ești Dumnezeuul carele faci minuni!“

Pr. Stelian J. Popescu
Siliștra

UNIȚI ÎN CUGET ȘI DUMNEZEU VOM ÎNVINGE *)

Iată principiul incontestabil ce ne poate ridica până la cele mai nebănuite înălțimi spirituale în sensul „Adevărului Absolut“, cuprins în paginile de foc ale celei mai monumentale capod'opere scrise până în prezent: Biblia.

*) Urmare. Vezi Tomisul No. 7, luna Iulie.

În fața certurilor turburătoare ce se agită astăzi — proporțional cu totala noastră lipsă împotrivire contra celor ce gândesc și lucrează chiar contrariu doctrinei creștine, dar care se bucură de a fi conducători, — nu conduși, nu ne rămâne altceva mai bun de făcut decât purcederea la un natural și indispensabil proces de unificare sufletească indisolubil, prin o legitimă consolidare a tuturor forțelor de care suntem capabili, dându-ne mâna cu devotament și patriotism sincer în lupta comună de regenerare și salvare.

Clipa prezentă e supremă și decisivă

S'o înțelegem și prin un concurs de fericite împrejurări alimentate cu toată competența, avântul, jertfa și înțelepciunea tuturor conștiințelor preoțimii noastre și a oamenilor de bine și de credință ai Bisericii ortodoxe române, s'o facem să triumfe în sensul luptei luminate și îndreptățite ce trebuie s'o deslănțuim pentru apărarea și menținerea drepturilor și a tuturor prerogativelor câștigate și consfințite — de jertfele milenare ale Ierahilor noștri de odinioară, precum și a tuturor factorilor de cultură ce și-au cheltuit întreaga energie ajutați fără îndoială, și de „Lumina lui Hristos“, întru plămădirea ființii Statului nostru.

Trăim timpuri grele de materialism și intelectualism sec și păgân, ce se închină la idoli construiți, nu din piatră sau marmoră, ci din duhul vrajbei, urii și necredinții, ignorându-se doctrina salvatoare, de origină și esență divină, a Mântuitorului Hristos.

Cum se vede, pericolul de mâine va fi așa cum nimeni nu bănuiește și vina va cădea fără îndoială și în primul rând asupra noastră — care postându-ne în pasivitate, ne anihilăm forțele spirituale de descătușare a sufletelor împetrite aiurea și ne complacem tuturor urgiilor, „făcându-ne tuturor toate, ca pe toți să-i pierdem“.

Să nu uităm, că scânteia ce lucește sub cenușă e în putere să dea naștere unui incendiu, de multe ori nelocalizabil.

Deaceia, astăzi, când întreaga intelectualitate rece și păgână își caută orientarea și satisfacerea capriciilor vieții după principii inventate, sterpe, îndobitocitoare

și cu desăvârșire dăunătoare întregului angrenaj social-moral, e momentul suprem de a ieși în primile rânduri și cu prețul vieții noastre de va fi nevoie — să opunem rezistență erorilor fundamentale ce tind a lua locul „Adevărului Absolut“.

Reamintiți-vă latinescu proverb: „Per aspera ad astra“, adică să ne înălțăm luptând cu greutățile ce ni se pun în cale. Mijloacele de luptă pentru strângerea rândurilor sunt multe asupra cărora voi mai reveni.

Însă timpul deslegării „nodului gordian“, se apropie și bine este să nu ne găsească cu mâinile încrucișate, „căci rătăcirea din urmă va fi mai mare, ca cea dintâiu“.

Pe lângă scris, congrese, delegații, s. a., să întreprindem o mai intensă activitate de evanghelizare a turmei cuvântătoare ce ne este încredințată, spre a-i identifica sufletul cu sufletul Bisericii. — „Și atunci când mulțimea va fi — spiritualmente nu politicește — a Bisericii, democrația excesivă a vremurilor noastre nu va mai cuteza să se atingă de „Așezămintele lui Hristos“.¹⁾ Dar, în vederea tuturor acestor fapte și împrejurări ce vor surveni în timp, este absolută nevoie de unirea în cuget și Dumnezeu a noastră a tuturor, unire în cuvânt și fapte, ce să pulseze un maximum de energie, vieță și nerv întregului nostru program de salvare a patrimoniului național — creștin — subminat — în văzul tuturor — de acelaș strigoii moscovit, ce nemulțumit cu sângele vărsat și de întunericul aruncat pe melegurile de peste Nistru, s'a strecurat — cu dinții încă roși de sânge — pe ale Spaniei, spre a semăna și aci neghina vrajbei, dezastrului și pustirii în sufletul și mintea autohtonilor.

La noi, să nu fie.

Preot, MIHAIL I. BURIC

Crișan — Constanța

---

1) Vezi „Ingerul Statului“ — N. Crainic — Tomisul No. 5, luna Mai.

SFANTA ÎMPĂRTĂȘIRE

Harul dumnezeesc sfințitor, prin toate sfintele taine se împărtășește credincioșilor. — Mântuitorul nostru Hristos a binevoit însă a da bisericii sale o sfântă taină, în care, pe lângă împărtășirea harului sfințitor, ca în celelalte sfinte taine, El însuși totdeauna în chip nevăzut, sălăsluește în trupul nostru. — Taina aceasta sfântă și prea slăvită este taina sfintei împărtășiri.

Sfânta împărtășire este dar, taina sfântă în care creștinul mănâncă trupul Domnului și bea sângele lui, sub forma pâinii și a vinului.

Avându-se în vedere ființa, materia, administrarea, scopul și efectele acestei sfinte taine, i s'a dat din vechime diferite numiri. Așa, i se mai zice euharistie, cuvânt străin, care însemnează mulțămire, pentru că la Cina cea de taină, când Mântuitorul a așezat sfânta împărtășire ca taină, a mulțumit lui Dumnezeu, înainte de a frânge pâinea și a o da sfinților săi apostoli și pentru că ea este totodată și jertfă de mulțumire a bisericii, (Cina Domnului I Corinteni X.17,21).

Această sfântă taină, covârșește, cum am spus mai sus, pe toate celelalte sfinte taine, dintr'un întreit punct de vedere: I. Pentru că trece cu mult mai presus decât celelalte sfinte taine, peste puterea noastră de pricepere. Nici în celelalte sfinte taine nu poate pricepe mintea omenească, cum lucrează în chip nevăzut harul lui Dumnezeu, printr'o materie oare care, ca spre exemplu: apa la botez, sfântul mir, la mir ungere etc. dar acolo materia rămâne neschimbată, pe când aici se schimbă și materia, cu toate că ochii trupești nu observ nici o schimbare, căci pâinea se preface în însuși trupul și vinul în însuși sângele Domnului. II. Pentru că prin ea nu ni se oferă numai harul dumnezeesc, ca în celelalte sfinte taine, ci însuși Cel ce este izvorul harului, însuși Domnul și Mântuitorul Hristos, cu care ne unim, prin primirea acestei sfinte și dumnezeesti taine. — III. Pentru că ea nu este numai o sfântă taină, ci este totodată și o jertfă reală ce se aduce lui Dumnezeu, jertfa cea nesângerată, care închipuește jertfa de pe cruce a Mântuitorului.

Sfânta împărtășire nu numai că a fost așezată de Mântuitorul ca taină, ci El a binevoit să și pregătească pe oameni pentru primirea ei. — Astfel, Domnul, după ce săturase în pustie în chip minunat, 5000 de oameni cu 5 pâini și 2 pești, ținu o cuvântare despre pâinea cerească, în care zice: „Eu sunt pâinea vieții. Cel ce vine la mine nu va flămânzi și cel ce crede în mine nu va înseta nici odată..... Amin.

amin, grăesc vouă, cel ce crede în mine are viață veșnică. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Așa este pâinea care s'a pogorât din cer. — De va mânca cineva din pâinea aceasta, va fi viu în veci și pâinea pe care voi da-o Eu este trupul meu, pe care-l voi da pentru viața lumii. . . . Amin, amin, grăesc vouă, de nu veți mânca trupul Fiului omului și nu veți bea sângele lui, nu veți avea viață în voi. — Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi, că trupul meu este într'adevăr mâncare și sângele meu într'adevăr băutură. — Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, petrece în mine și Eu în el." (Ioan 6. 31. 47. 51. 53. 56)

În aceste cuvinte, Mântuitorul arată destul de lămurit, că fiecare om trebuie de a se împărtăși cu trupul și sângele Său, ca să poată moșteni viața de veci. La Cina cea de taină adică cu o zi înainte de paștele iudaic, și chiar în noaptea în care avea să fie prins și târât la patimi, Mântuitorul a așezat înfricoșata taină a sfintei împărtășiri.

După istorisirea sfântului Evanghelist Matei, lucrurile s'au petrecut astfel: Pe când ucenicii mâncau, a luat Iisus pâinea și binecuvântând'o, a frânt-o și a dat-o ucenicilor săi, zicând: Luați, mâncați, acesta este trupul meu. — Și luând paharul și binecuvântându-l, l-a dat lor, zicând: „Beți dintr'acesta toți. Acesta este sângele meu al legii celei nouă, care se varsă pentru mulți spre ertarea păcatelor". (26. 26. 28).

Tot despre aceasta scriind sfântul Apostol Pavel corintenilor zice: „Eu de la Domnul am primit ceea ce am dat vouă, că adică Domnul Iisus în noaptea în care a fost prins a luat pâine și după ce a mulțumit, a frânt-o și a zis: Acesta este trupul meu, care se frânge pentru voi. Aceasta s'o faceți spre pomenirea mea. Asemenea și paharul după cină, zicând: Acest pahar este legea cea nouă întru sângele meu. Aceasta s'o faceți de câte ori veți bea spre pomenirea mea". (Corint. XI. 23. 25.)

Și continuând, arată ce însemnează această sfântă taină: „Că de câte ori veți mânca pâinea aceasta și veți bea paharul acesta, moartea Domnului vestiți până când va veni". Adică până la judecata de apoi sau la sfârșitul lumii.

Materia acestei sfinte taine este pâinea și vinul și după învățătura sfintei noastre biserici, pâinea trebuie să fie de grâu curat și dospită; iar vinul să fie de struguri, curat și amestecat în potir cu puțină apă.

Sfântul Evanghelist Matei zice: „Iar în ziua cea dintâi a azimilor au venit ucenicii la Iisus și i-au zis: Unde vrei să-ți gătim să mănânci paștile? Iar El le-a zis: Mergeți în cetate la cutare, și spuneții: Învățătorul zice: Vremea mea este aproape. — La tine vreau să iau paștile cu ucenicii mei. Și au făcut ucenicii precum le-a poruncit Iisus și au gătit paștile". (26. 17. 19.)

Iar în ziua cea dintâi a azimilor — zice sfântul Evanghelist Marcu — când jertfeau paștile, au zis către El, ucenicii lui: „Unde voești să ne ducem să-ți gătim paștile? Și El a trimis doi din ucenici și le-a zis: Mergeți în cetate și vă va întâmpina un om ducând apă într'un vas de lut. — Mergeteți după el și ori unde va intra, ziceți stăpânului casei, că Învățătorul întreabă: Unde e locul în care să mănânc paștele cu ucenicii mei. — Și vă va arăta un foisor mare, așternut gata. Acolo să pregătiți pentru noi. Și au plecat ucenicii și au intrat în cetate și au aflat precum le spusese și au gătit paștile. . . . (14. 12. 16.) Și a venit ziua Azimelor — zice sfântul Luca — în care se cădea să se jertfească paștile. Și a trimis Iisus pe Petru și pe Ioan, zicându-le: Mergeteți de ne gătiți paștile, să mănâcăm. Dar ei i-au zis. Unde voești să-l gătim. Zisa lor: Iată cum veți intra în cetate, vă va întâmpina un om ducând un vas de lut cu apă. Mergeteți după el, în casa în care va intra și ziceți stăpânului casei: Învățătorul zice: Unde să mănânc paștile cu ucenicii mei: Și vă va arăta un foisor mare așternut. Acolo să gătiți. Și mergând ei, au aflat precum le-a zis și au gătit paștile“ (22. 7. 13.) Așa dar ziua cea dintâi a azimilor, când a avut loc Cina cea de taină, nu este ziua de Paști, ci ziua dinaintea paștelui iudeilor.

Sfântul evanghelist Ioan (12. 1.) spune că Iisus se afla cu 6 zile înainte de paști, în Betania, aproape de Ierusalim, în casa lui Simon Leprosul, unde Maria, sora lui Lazăr, i-a uns picioarele cu mir de mult preț.

Reese dar, că până la Cina cea de taină a mai fost zile. A doua zi după sosirea din Betania a intrat cu triumf în Ierusalim, care zi ar fi Duminică.

Luni a alungat Mântuitorul a doua oară pe schimbătorii de bani din templu.

Marți a blestemat smochinul cel neroditor.

Miercuri a avut discuții cu fariseii, cari căuta să-i găsească diferite învinuiri, iar Domnul Hristos i-a muștrătat cu asprime și ei și-au pus în gând să-l răstignească peste 2 zile, adică Vineri. Cu o zi mai înainte, adică Joi, a fost Cina cea de taină, nu paștile iudaic. Aci e vorba numai de pregătirea paștelui și în acea seară se mănâncă pâine dospită, iar nu azimă care se mânca numai după ce se frângea mielul pascal și nici într'un caz mai înainte, căci aceasta ar fi fost un mare păcat.

La Cină Mântuitorul a spălat apoi picioarele ucenicilor Săi. Aceasta nu s'ar fi mai putut face dacă s'ar fi serbat paștile, deoarece la Paști, toți trebuiau să-și țină încălțăminte în picioare, să-și țină mijlocul încins și toiag în mână. Deci ospățul acesta s'a numit cină. După aceea, Iuda Iscarioteanul întinde odată cu Mântuitorul mâna în blid, ceia

ce însemnează, că pe masă era și o mâncare lichidă, afară de miel fript și burueni amare, lucru care nu era îngăduit la paști.

Numai mai târziu s'a introdus obiceiul ca la paști să se mănânce și alte bucate. Îmbucătura pe care Mântuitorul o oferă la Cină lui Iuda nu este de asemeni o dovadă, cum pretind unii, că ospățul acesta era pascal, căci la orice masă, se putea ca cineva să ofere unui comesean o îmbucătură, în semn de dragoste și Mântuitorul a arătat prin aceasta lui Iuda, dragostea sa sinceră până la urmă, deși, știa că-l vânduse cu treizeci de arginți. Plecarea lui Iuda de la masă în puterea nopței, dovedește deasemenea că nu era paștile în acea seară, pentru că după legea și datina iudaică, nimeni nu putea părăsi încăperea în care mănecase paștele, până a doua zi dimineața, iar credința apostolilor că Iuda se duce să cumpere cele ce ar fi mai fost de trebuință pentru sărbătoare (Ioan 13. 27. 29.) dovedește cu prisosință că sărbătoarea, adică paștile nu sosise încă. Deci, rămâne stabilit că a fost cină. Ceiace a făcut Mântuitorul la Cina cea de taină și cum a făcut El, așa a poruncit să se facă și de urmașii lui zicând: „Aceasta s'o faceți spre pomenirea mea“ (Luca 22. 19. 4.) Cuvintele Mântuitorului: „Luați mâncăți.... și beți dintr'acesta toți, n'au fost rostite de Mântuitorul ca rugăciune și nu li se poate deci da acest caracter, ci ele au slujit numai de invitare sfinților apostoli ca să mănânce și să bea și de a le atrage luarea aminte, că cea ce vor mânca și vor bea numai este pâine și vin, ci însuși trupul și sângele său, în care ele se prefăcuseră prin binecuvântarea ce rostise mai înainte. El a binecuvântat pâinea și vinul și apoi le-a dat sfinților apostoli. Luând sfânta împărtășire, luăm pe însuși Mântuitorul Hristos. El se sălășluște în corpul nostru; și ca să ne putem învrednici de așa sfânt har, trebuie să fim curați atât cu corpul cât și cu sufletul.

Ne preparăm, curățindu-ne casele noastre și aranjăm cum e mai bine și frumos, când știm că avem să primim pe cineva din cei pământeni, vremelnici, în casele noastre, numai și numai ca persoana primită și afacerea pentru care e venit să aibă efect în bine; dar cu atât mai mult când avem să primim în casa sufletului nostru pe însuși Mântuitorul lumii, pe Impăratul slavei, trebuie să facem pregătirea cuvenită, curățindu-ne mai întâi de păcate și apoi să primim Sf. Împărtășanie, pentruca ea să ne fie spre folos.

Constantin Gheorghiu

Broșteni-Ialomița

O PAGINĂ LITURGICĂ

Dr. A. Baumstark, Trad. de Pr. D. A. Săcele

Și în toate zilele participând în templu în de comun acord cu poporul și frângând pâinea în fiecare casă, primeau hrana cu bucuria și simplitatea inimei; laudând pe Dumnezeu și stând bine cu tot poporul.

Cu aceste cuvinte zugrăvesc Faptele Apostolilor (cap. 2, v. 47) dezvoltarea oricărui germen liturgic în viața religioasă a vechilor comunități creștine din Ierusalim.

Și după cum atestă citatul de mai sus, se poate dovedi aceasta în două moduri:

Întăiu prin participarea continuă la rugăciunea zilnică, a comunităților israilitene în Templu, iar în al doilea rând prin săvârșirea ospățului euharistic într'un cerc familiar intim.

În rândul primelor intră și acelea pe cari misiunea creștină le-a găsit fixate în cultul iudaic, cum e participarea la serviciul divin al Sinagogeii; după cum știm că se practica de Ap. Pavel și Barnaba în Antiohia psidică.

În cadrul unei astfel de Liturghii, și-a găsit locul, alături de rugăciuni și vechea predică creștină, predica misionară.

Cu timpul, începând să dispară raportul dintre tânăra biserică creștină și fundamentul cultului iudaic, în mod natural, a intervenit și înlăturarea granițelor dintre sărbătorile familiare creștine și cele de comunitate, astfel, că aceste din urmă luă forma primelor.

Un mic inconvenient se ivește acum și anume de a găsi un înlocuitor al Sinagogeii, închise pentru ele. Deaceia creștinii începură a se aduna în casele unora dintre membrii comunității, pentru rugăciunea zilnică și săvârșirea ospățului euharistic, cu care ocaziune primeau și noțiuni de învățatură religioasă. O imagine vie despre legătura ospățului euharistic cu predica misionară creștină, prin care se încheea serviciul religios, ne oferă și Fapt. Apt. (Cap. 20) în expunerea ultimei nopți, pe care o petrecu Ap. popoarelor cu tovarășii săi, după un popas de șapte zile, pe coasta Troasului. După puțin timp, comunitatea ospățului familiar se continuă și asupra colectivității creștine. Astfel cercul fraților creștini, izolat de comunitatea iudaică și întărit cu continui aderări din lumea păgână, caută găzduire sub acoperișul unei singure case, înlocuind prin aceasta, sinagoga ce li se închisese.

Însă la început, raporturile trebuiau să rămână cam aceleași, până aveau să intre în posesia acestei case comune și care ar fi făcut cu puțință o dezvoltare mai ușoară a ser-

viciului dumnezeesc independent de cel din casele particulare și ar fi legat liturghia cu sărbătoarea euharistică.

Firește că prin aceasta nu ar fi încetat vechiul obicei de sărbătorire a ospățului euharistic, chiar în cele mai restrânse cercuri familiare, precum și dreptul său de a se impune pretutindeni.

Însă se pare că, vechile scrieri creștine, ca învățătura celor 12 Ap. și altele din canonul N. Testament, ar vrea să fixeze alături de serviciul religios de Duminică cu sacrificiul său euharistic și vechile sărbători casnice ale Euharestiei și tot odată să stabilească pentru ele rugăciuni demne de reținut și pe cari le cunoaștem din vechile texte liturgice, ce ni s'au transmis.

În cercurile ascetice, încă de prin secolul al IV-lea, s'a stabilit o rânduială a acestor rugăciuni ale vechilor sărbători, precum și rugăciunea de masă, care înconjoară cu religiozitate prânzul luat odată pe zi, după ora nouă.

Mai mult decât atât, marele capadocian Vasilie, vorbește despre obiceiul prin care sihaștrii păstrau la ei pâinea sfințită cu ocazia serviciului dumnezeesc comun și-și dădeau singuri Comunicătura.

Într'adevăr, în Egipt — după cum ne asigură el — acest procedeu era permis chiar fiecăruia dintre membrii comunității. Firește că erau în fiecare zi și persecuțiuni sângeroase, iar ei trăiau prin restrângerea raporturilor cu ramurile vechi.

Numai o liniște desăvârșită a bisericii și aceasta trebuia obținută îndată, putea să ducă la înlăturarea unei legături a serviciului dumnezeesc și de învățatură, a sărbătorilor comune, de oricare altă sărbătoare a Euharestiei.

Astfel în domeniul limbei grecești, abia mult timp după epoca lui Constantin cel Mare, consiliul din Laodikeia a interzis sărbătorile euharistice familiare.

Corespunzătoare este decizia luată în biserica armeană a regatului Zarasiților, după terminarea marelui persecuțiuni a lui Zapor II și a urmașilor lui, prin consiliul general, ținut la Zelenkaia — Ktesifon, la începutul lui Februarie 410. Însă mai expres a fost obiceiul introdus acum, decât cel ce domina până acum.

Dar și spiritul vremurilor noi, a fost în stare să suprimă deadreptul, în forma ei veche de ospăț, sărbătoarea euharistică familiară.

Îmbrăcată în formă de cult, această sărbătoare, care preluase obiceiurile sacramentale în cadrul serviciului dumnezeesc comun, le-a susținut ici și colo, chiar până mai acum.

Erau și cercuri ascetice, în care s'a întâmplat același lucru. Astfel avem cazul tipic din sec. V-lea, cnând o distinsă fiică a Romei, tânăra Melania, căuta un refugiu într'o mânăstire dela poalele muntelui Măslinilor. Pe timpul acela, nu

avea loc o sărbătorire zilnică a Euharestiei în strălucitoarele locașuri sfinte din Ierusalim.

Deaceea femeea romană fu nevoită a se conforma acestui uz — ospățul euharistic familiar — împreună cu alte tinere femei, chiar în casa ei proprie, prin diaconul Gherontius.

Este neîndoios că, aceasta s'a întâmplat, după un obicei vechi roman, la care a fost vorba numai de o sărbătorire familiară, deoarece la Roma, abia mult mai târziu s'a îndepărtat ideea unei sărbătoriri zilnice a Euharestiei. Chiar în timpul postului mare, sub Papa Grigorie al II-lea, se observă această încetare, pentru că acum, ca și puțin mai înainte, liturghia se săvârșea numai de 4 ori pe săptămână: Duminică, Luni, Mercuri și Vineri. Deasemenia în desvoltarea rugăciunelor, Biserica trebuie să observe deosebirea dintre cele de casă și cele de comunitate. Rugăciunea ceasurilor este băgată în seamă dela începutul primului secol și este exclusiv particulară.

Abia desvoltarea strălucită a liturghiei comune, în care acționa simțul isbânzei primelor timpuri, de după epoca lui Constantin cel Mare, permise mai întâiu pentru liturghie o reuniune a rugăciunelor zilnice de dimineață și seară.

Aceasta nu-i altceva decât o imitare a vechiului priveghiu de noapte, care este strâns legat de primirea darurilor botezului și care a stabilit o sărbătoare generală de priveghiu. Duminica și alta simplă zilnică.

Cu aceasta, rugăciunea liturgică de dimineață intră în legătura ei organică cu celelalte.

În urmă s'a introdus, în cercul slujbelor religioase din Biserică, sistemul unor rugăciuni sfinte la ceasurile știute între dimineață și seară, luate din stilul evlaviei caselor particulare.

Deasemenia raportul pe care l'a lăsat în urma ei, pelerină din Apus, cu numele de Eteria, asupra vieții rituale din Ierusalim, la sfârșitul sec. IV, ne arată că aici s'a oprit toată desvoltarea.

Locurile ascetice, oferind ultimele adăposturi sărbătoarei Euharistice familiare, se făceau prin aceasta, purtătorii unei tot mai bogate organizări a vieții liturgice în comunitate, deoarece se adunau acolo, la diferitele sărbători ale ceasurilor din zi și din noapte, când nu era posibilă o adunare a întregii comunități. Și din acest punct de vedere, ne dă o imagine bogată în expunerea raporturilor vechiului Ierusalim creștinesc, făcută de femeia apuseană.

Pe de altă parte, nu puțin a fost îndrumat, de către ascetism, regresul dela sărbătorirea oficială a rugăciunelor de zi, spre sălașul ei particular.

Rugăciunea particulară a ceasurilor din vechile timpuri creștine, trebuia exercitată de către sihastru, care prin retragerea lui dela cele lumești, a renunțat la Euharestia dumini

cală. În patria orientală a monahismului întâlnim — de exemplu în limba siriacă — texte de rugăciuni, cum și modul lor de exercitare de către cel singuratic și care sunt unice prin felul lor practic.

În țările occidentale și mai ales în cercul asceticelor spaniole, pe la sfârșitul sec. 4, făcând să fie sprijinită tendința către o sărbătoare familiară a credincioaselor, prin forța ocultă a unui cântăreț bisericesc. Însă la cel dintâiu consiliu din Toledo — în 400 — s'a oprit cu desăvârșire asemenea slujbe de casă, fără Episcop, presbiter sau diacon.

Pe altă cale și'n altă formă, occidentul trebuia să se'ntoarcă la rugăciunea privată zilnică.

În lumea monahală de mai târziu, s'a stabilit de timpuriu ideea că, monahul singuratec să se dedice cu totul rugăciunii, care se făcea în sânul comunității religioase mănăstirești și să rămână obligat față de ea, chiar dacă s'ar găsi pe drumuri. În sensul unei atari direcțiuni a oficiului, în afară de comunitatea mănăstirească, mai întâiu sunt textele acestuia, cari, după ce au fost luate dintr'un șir de diverse cărți dela slujbele religioase, au fost înmănușiate într'o singură carte de mână, cu mai mult sau mai puțin prescurtate. O asemenea scriere de mână purta numele de „Breviar“ și a fost folosită foarte mult de membrii diferitelor ordine sau congregațiuni, ce se întâlnesc încă dela începutul sec. 11. Între acestea, canonicii respectivi luară asupra lor reprezentarea comunităților în chestiunea rugăciunelăr zilnice la bisericile episcopale și la cele cari pe atunci nu erau mănăstirești.

Chiar și pentru ei se făcu simțită necesitatea unei cât de mici recitațiuni ocazionale a oficiului ca și pentru monahi. La un sinod din Trier 1227 s'a pretins ca toți preoții să poseadă acest Breviar, când sunt pe drum. Forma definitivă a noilor cărți de rugăciuni preoțești de rit roman, pe atunci rezultă (eșia) din mâna fraților mai mici. Redactarea Breviarului de Haymo, șeful acestui ordin de călugări, a fost recunoscută pentru prima dată și atribuită sus numitului ordin călugăresc, de către Papa Grigore al IX-lea. Iar Papa Nicolae al III-lea a introdus întrebuințarea Breviarului franciscan în Biserică și la serviciile de cântare lui Dumnezeu.

Exact un secol mai târziu Grigore al XI-lea îl răspândește și în biserica laterană, care era ultimul zid de apărare al unei străvechi organizări a serviciului dumenzeesc, de rit roman.

Pe lângă această totală desvoltare, au fost păstrate până la slavă și răspunsul acestor forme, cari se înrădăcinează în raportul unor sărbători comune de către preoți izolați și pentru înlocuirea în particular a rugăciunelor din Breviar.

Aici e vorba în principiu de un fenomen, asemănător aceluia ce a existat atunci, când în capela unei Melania,

sărbătoarea euharistică familiară (particulară) a înlocuit formele unui serviciu religios comun.

Există însă numai o deosebire, firește de puțină importanță, că acolo exista păstrarea unei vieți liturgice, vechi și de natură particulară, iar aici se întregeste modul unei reînțoarceri neprevăzute la o astfel de viață.

BIRUINȚA

Intr'un domeniu destul de delicat, unde riscul exagerărilor și nu arareori al neartisticului amenință la orice pas, iată o carte bună, care merită să fie cercetată și gustată.

Este recentul roman al păr. I. Agârbiceanu, o personalitate de un prestigiu impunător și mereu crescând în lumea scriitorilor.

Părintele Agârbiceanu, ca și păr. Partenie, Gala Galaction, etc. . . . și-a închinat munca altarului și scrisului, lucrând neîncetat la răspândirea credinței și culturii. Prima ipostasă a activității l-a așezat printre muncitorii „aleși“ în ogorul lui Hristos, iar a doua, l-a făcut și mai mult cunoscut și i-a fixat adânc numele în istoria literaturii rămânești, mai ales ca povestitor al vieții, locurilor, chipurilor și poeziei rurale ardelenesti.

Eroul romanului, ca în cele mai multe scrieri ale sale este un preot. Acest amănunt, la prima vedere, nu ni se pare prea interesant pentru că ne-am obișnuit cu figuri preoțești în literatura noastră. Așa: „Părintele Veniamin“ al lui Niger, „popa Vasile Buză-Tăiată“ din „Vieța la țară“, figura „păr. Ciotică“ din Șoimii“, „păr. Tărăboiu“ și celelalte figuri de preoți din „Crâșma lui moș Precu“, apoi figurile din anecdotele pline de trivialitate ale lui Speranță, etc. . . .

Este însă o deosebire mare. Citind „Biruința“ și celelalte cărți cu figuri preoțești ale păr. Agârbiceanu, ai impresia că citești „Pe urmele lui Hristos“ sau „Un păstor model“ scrise de Pr. Gr. Petrov, sau mai degrabă minunata povestire „In slujba adevărată“ a scriitorului rus Potapenko. La Agârbiceanu, pe care cu drept cuvânt l-am putea numi *Potapenko românesc*, apare preotul idealist, conștient de menirea sa, plin de râvnă evanghelică și luptător cu necazurile mici și mari ale vieții demn de imitat.

Cu aceste însușiri apare Vasile Grecu eroul „Biruinții“ care primește sf. Taină a preoției din convingere adâncă până la lacrimi, după ce suferise o mulțime de înfrângeri în curs de câțiva ani. Părintele Mihuleț, un alt personaj al romanului, ne atrage cea mai multă simpatie; suflet simplu, dar de o curată și senină bunătate creștinească, ne face să

avem față de el un puternic sentiment de atașament, ca față de un părinte.

În sfârșit, stilul foarte clar, captivant, și însuflețit de un suflu cald de bunătate creștină, este animat prin amănunt poetic.

Cu această ocazie, recomandăm cucernicilor preoți, dacă n'au avut ocazie până acum, să citească și celelalte cărți ale păr. Agârbiceanu: „Arhanghelii“, cartea de meditații religioase „Ceasuri de seară“, volumul cu chipuri preoțești „Din vieța preoțească, etc.... din cari vor trage cele mai folositoare îndemnuri în legătură cu misiunea pastorală; nu îndemnuri de manual sau catedră, ci îndemnuri pastorale adecuate cadrului realităților sbuciumate ale vieții.

„Biruința“ păr. Agârbiceanu îți fixează mintea pentru multă vreme.

Noi o înregistăm cu o sinceră satisfacție, ca pe un real câștig pentru patrimoniul nostru stilistic, dorind realmente s'o știm citită și simțită în cât mai largi cercuri.

Alex. Z. Ionescu

Absolvent

Traian—Ialomița

RĂUTATEA OAMENILOR *)

Sfântul Petru, mergând odată prin sate și orașe să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu, iată că ajunge în cale doi drumeți. Apostolul a cunoscut numai decât cu cine are de-aface. Erau — un lacom și un invidios. Omul lui Dumnezeu a început să-i învețe și să-i sfătuiască că e bine să fie omul mai slobod la inimă, să nu se lăcomească la avutul altuia, și dacă se nimereste că și altora le merg trebii gospodăriei, nu trebuie să pară rău nimănui, — și alte multe cuvinte sfate cum numai Sf. Petru știa să spună.

Părea că drumeții noștri au înțeles, atâta erau de îngândurați. Dar, Sf. Petru își zise în minte: Li voi pune la încercare, să văd anume dacă țin ei samă, sau nu, de învățătura mea

— Ascultați, le-a zis el, oprindu-i în drum. Eu sunt Apostolul Petru. Ați auzit voi de mine. Iacă eu vreau să vă fac un dar frumos la amândoi, ce veți cere voi. Numai să fiți oameni cumsecade. Care dintre voi se va hotărî să ceară întâi, îl voi dărui cu ce-i va dori inima. Însă celuilalt îi voi da darul îndoit, fără să mai fie nevoie să ceară.

Lacomul când a auzit de daruri a sărit în sus de bucurie. Dar el nu voia să ceară întâi, pentru că voia să ia darul îndoit. Invidiosul nu voia nici el, pentrucă-i venea rău numai cât gândea la câștigul celuilalt.

Din revista „Isvorul Tămăduirii“.

— Cere tu întâi, zise lacomul.

— Nu pot. Cere tu !.

— Nici eu nu pot, zise invidiosul.

Lacomul se gândi atunci s'o facă pe șiretul. Luă pe invidios deoparte și-l rugă cu toată stăruința să ciară el întâi.

— Ceea ce voiu lua mai mult decât tine, îți voi da tot ție. Aș cere eu, însă nu vreau să trec înaintea ta.

Dar după ochi se vedea că lacomul voia să-și înșele tovarășul. Acelaș gând însă îl muncea și pe invidios. Voia să tragă pe sfoară pe lacom și mai multe nu. — „O să-l satur eu de plească“, își zicea el cu toată răutatea.

— Ei, v'ați înțeles, i-a întrebat Sf. Petru, care le observase toată șoșoiala și târguiala.

Lacomul ghionti din nou pe invidios, să ceară el întâi.

— Înțales, Sfinte Petre, a răspuns invidiosul, înbrâncit înaintea lacom. Și-a luat apoi o față hotărîtă și a cerut Sfântului Petru să-i scoată un ochiu. — Este singura mea dorință care mă poate bucura, a adăugat el.

La auzul acestor cuvinte Sfântul a rămas ca trăsnit.

Invidiosul s'a gândit așa: Făgăduința este că dacă cer eu ceva întâi, ceea ce-mi va face sfântul mie, lui trebuie să-i facă în-doit. De-mi va scoate mie un ochiu, lui trebuie să-i scoată pe amândoi...

Nu știu dacă Sfântul Petru și-a mai ținut făgăduiala, pentru că a venit pe pământ doar pentru fericirea oamenilor, iar nu pentru schilodirea și nenorocirea lor.

Știm însă că plecând mai departe, Sf. Petru și-a zis: — De multă răutate mai sunt în stare oamenii!. Li inebunesc lăcomia și invidia. Toți se gândesc numai la folosul lor. Primesc să se chinuiască ei însăși, decât să vadă pe alții bucurându-se și câștigând ceva dela dânșii!...

* * *

— „Șerpi, pui de năpârci, cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?“ (Matei 23 33).

Pr. Gh. Șușnea

ACTIVITATEA CEROURILOR PASTORALE ÎN EPARHIE

3 Mai 1931. — Cercul pastoral Cocora - Ialomîța a ținut ședință în parohia Cocora. Serviciul divin s'a oficiat în sobor. Răspunsurile au fost date de cântăreții locali, ceilalți fiind toți absenți. Predica a fost rostită de Păr. Mircia Marinescu despre vindecarea slăbănogului - puterea credinței. În ședința intimă s'a fixat programul cercului pe întregul an. Ședința publică s'a ținut în localul școlii primare. Păr. Ic. I. Ciolca - Grindu, Președintele cercului deschide ședința. Conferențiază Păr. I. Popescu - Reviga des-

pre: Creșterea viermelor de mătase. La ședința cercului a asistat peste 300 enoriași.

17 Mai 1931. — Cercul pastoral Ciocănești - Mărgineni - Ialomița a ținut ședință în parohia Ciocănești. Serviciul divin s'a oficiat în sobor de următorii preoți: C. R. Constantinescu - Cacomeanca, R. Dumitrescu - Ciocănești - Sârbi, A. Stănescu - Bogata și At. M. Baicu parohul respectiv. Răspunsurile au fost date de corul cântăreților sub conducerea D-lui Acsinte Dinulescu dela parohia Cacomeanca. Predica a fost rostită de Păr. M. Iordănescu - Smârdan. Mai vorbește Păr. Aih. Baicu. La urmă s'a oficiat parastas pentru eroii neamului.

În ședința intimă s'a discutat despre: necesitatea parastaselor. Ședința publică s'a ținut la școală. Părintele Președ. conferențiază despre: criza morală. Atât la biserică cât și la ședința de după amiază asistă multă lume. — (Procesul - verbal bine întocmit).

17 Mai 1931. — Cercul pastoral Sudiți - Ialomița a ținut ședință în parohia Săveni. Toți membrii cercului au fost prezenți. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de corul cântăreților. Predica a fost rostită de Păr. N. Borcan. Mai vorbește Par. Gh. Decu despre acțiunea vrășmașă bisericii și mai ales țării, pe care o duc rătăciții dela dreapta credință.

În ședința intimă s'a discutat despre Taina Sf. Botez și s'a fixat itinerariul cercului pe întregul an.

La ședința de după amiază conferențiază Păr. C. Vladimirescu despre luminarea membrilor societății în raport cu atribuțiile fiecăruia. Urmează coruri ș. a.

17 Mai 1931. — Cercul pastoral Jegălia - Ialomița a ținut ședință în parohia Dudești - Fetești. Toți membrii cercului au fost prezenți. Dimineața s'a oficiat serviciul divin în sobor. Predică Păr. D. Biolănescu. La sfârșit s'a făcut un acatist.

În ședința intimă s'a discutat despre: rolul Bisericii pentru îndreptarea societății de astăzi.

Ședința publică nu s'a ținut.

17 Mai 1931. — Cercul pastoral Slobozia - Nouă - Ialomița a ținut ședință în com. Valea Ciorii. Toți membrii cercului au fost prezenți. S'a oficiat serviciul divin în sobor. Predică Păr. D. Bercuși. Ședința intimă s'a ținut în casa preotului local și s'a discutat despre: Taina Sf. Botez.

Ședința publică s'a ținut la școală, odată cu a învățătorilor. Conferențiază Păr. M. V. Drăghici despre: felul cum trebuie omul să-și chivernisască gospodăria sa. Urmează coruri, recitări ș. a.

24 Mai 1931. — Cercul pastoral Cocora - Ialomița a ținut ședință în satul Colelia. Serviciul divin s'a oficiat în sobor de către toți preoții prezenți, iar răspunsurile au fost date de către cântăreții locali. Predică Păr. Ic. I. Ciolca. În ședința intimă s'a discutat despre Sf. Împărtășanie și cine sunt opriți de a primi aeeastă Sf. Taină.

Ședința publică de după amiază s'a ținut în localul școlii. primare. Păr. Președ. deschide ședința. Conferențiază Păr. Stelian Niculescu despre: Respectul legilor și autorităților. Mai vorbește

Păr. Luca Săndulache despre: adventistul în fața Bibliei și a Sf. Tradițiuni.

24 Mai 1931.—Cercul pastoral Chioara - Ialomița a ținut ședință în biserica parohială cu hramul „Sf. Nicolae”. Serviciul divin s'a oficiat de către Preoții Ic. V. Popescu, Ic. Virgil Andreescu, Ic. Gh. Dumitrescu, Dan Ionescu, V. Cioară, Gh. I. Uzură. Răspunsurile au fost date de un cor condus de D-na Preot Viigil Andreescu. Predică Păr. Ic. V. Popescu despre rugăciune. Cuprinsul în rezumat: Rugăciunea există și la poparele vechi. Cum trebuie făcută rugăciunea, ca să fie bine primită de Dumnezeu. Indiferența oamenilor față de rugăciune în timpul de astăzi. Credincioșii au luat parte în număr foarte mare.

În ședința intimă Păr. Ic. V. Popescu a explicat serviciul parastasului. Ședința publică de după masa nu s'a ținut din cauza timpului cu totul nefavorabil.

7 Iunie 1931.—Cercul pastoral Perieți-Ialomița a ținut ședință în parohia Ciochina. Serviciul divin s'a oficiat în sobor; iar strana a fost ținută de cântăreții din cerc. Predică Păr. Gh. Sachelarie - Slobozia.

În ședința intimă s'a discutat organizarea corului de cântăreți ș. a.

Ședința publică nu s'a ținut din cauză, că Păr. I. Popescu Ciochina n'a făcut pregătirile necesare?

14 Iunie 1931.—Cercul pastoral „Crucea” - Ialomița a ținut ședință în parohia Secoalele. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de corul cântăreților. Predică Păr. Ioan O. Popa - Independența - Conferința a fost ținută de Păr. C. Ioachim - Găunoși despre: credință.

21 Iunie 1931 — Cercul pastoral Sudiți-Ialomița a ținut ședință în parohia Ograda. Serviciul divin s'a oficiat în sobor. Toți membrii cercului au fost prezenți. Strana a fost ținută de cântăreții cercului. Predica a fost rostită de Păr. C. Vladimirescu.

În ședința intimă s'a discutat despre Sf. Taină a Mir - Ungerii. Ședința publică s'a ținut în localul școlii primare. Conferențiază Păr. N. Dojan despre beție. Urmează coruri ș. a.

Păr. Președ. Gh. Decu mulțumind asistentei încheie ședința.

21 Iunie 1931.—Cercul pastoral Slobozia-Nouă-Ialomița a ținut ședință în parohia Brătianu. Toți membrii cercului au fost prezenți. Serviciul divin s'a oficiat în sobor. Predică Păr. M. Drăghici - Smirna despre: bunurile spirituale ca mijloc de mântuire. La urmă s'a oficiat parastas pentru eroii neamului.

Ședința intimă s'a ținut în casa preotului respectiv și s'a discutat asupra impozitului profesional.

Ședința publică nu s'a ținut.

21 Iunie 1931.—Cercul pastoral Cosâmbești - Ialomița a ținut ședință în parohia Bora. Toți membrii cercului au fost prezenți. Serviciul divin s'a oficiat în sobor. Au luat parte mulți credincioși. S'a citit și slujba acatistului. Predică Păr. S. Marin - Ivămești despre: „Insemnătatea predicii de pe munte”.

Ședința intimă s'a ținut în casa parohială și s'au discutat diferite chestiuni pastorale. Ședința de după masă s'a ținut în Sf. Biserică cu următorul program: 1) împărate cerese, cântat de preoții și cântăreții cercului, 2) Conferință ținută de Păr. D. E. Popescu-Ciulnița despre: Însemnătatea și puterea rugăciunii, 3) Apărătoare Doamne, 4) Unule născut.. 5) Sfinte Dumnezeule, 6) Încheiere făcută de Păr. Președintele Ic. M. Rădulescu.

24 Iunie 1931. — Cercul pastoral Ștefănești - Ialomița a ținut ședința în comuna Lușșanul. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de corul cântăreților. La urmă s'a făcut un parastas pentru decedatul preot, fost paroh al acestei comuni timp de peste 50 ani: Marin Vulpescu. Deasemenea s'a mai oficiat taina „Sf. Maslu“ la doi bătrâni. Predică Păr. M. Rădulescu despre: importanța Sf. Liturghii și Păr. N. Dobrin. Ședința publică nu s'a ținut.

28 Iunie 1931. — Cercul pastoral *Radu - Negru - Ialomița* a ținut ședința în parohia Cuza - Vodă. Toți membrii cercului au fost prezenți. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de cântăreții cercului. Evanghelia zilei a fost explicată de Păr. Bînică - Ștefan - Vodă, iar predica ocazională a fost rostită de Păr. Pompiliu Predovici - Călărășii - Vechi. Ședința publică nu s'a ținut din cauza timpului nefavorabil.

28 Iunie 1931. — Cercul pastoral *Bărcănești - Ialomița* a ținut ședința în biserica cu hramul „Sf. Nicolae“, din satul Arțari-Ialomța. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de cântăreții respectivi. La urmă s'a oficiat acatistul Maicii Domnului și apoi s'a făcut parastas pentru citori și eroii neamului: Evanghelia zilei a fost explicată de D-I D. Popescu - student teolog. Mai vorbește Păr. Președinte.

În ședința intimă s'a discutat, rolul adunărilor parohiale și cum trebuiesc ele ținute spre a fi mai bine înțelese de popor. S'a fixat și itinerariul cercului pastoral pe întregul an. În ședința publică vorbește Păr. Președ. despre: Datoriile părinților către copii. Au lipsit: Pr. Scarlat Zamfirescu - Coșoreni, Pr. I. Rădu - Spețeni, Pr. Șt. Tănăsescu - Brănești, împreună cu cântăreții respectivi.

28 Iunie 1931. — Cercul pastoral *Moldoveni - Ialomița* a ținut ședința în biserica parohială din com. Bărbulești. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile au fost date de corul cântăreților din cerc. Predică Păr. I. Stoenescu - Rădulești. La urmă s'a oficiat parastas pentru eroii neamului.

Ședința publică s'a ținut în Sf. Biserică. Conferențiază Păr. Gh. Mănescu despre: Respectul față de autoritățile bisericești. Păr. Președinte Ec. D. Popescu închide ședința. Toți membrii cercului au fost prezenți.

19 Iulie 1931. — Cercul pastoral „*Crucea*“ - Ialomița a ținut ședința în parohia Vlad - Tepeș. Serviciul divin s'a oficiat în sobor, iar răspunsurile liturgice au fost date de corul cântăreților, împre-

ună cu al asociației biblice ortodoxe „Sf. Athanasie“. Predica a fost rostită de Păr. Șt. I. Constantin.

La ședința publică conferențiază Păr. Ioan O. Popa, despre datoriile copiilor față de părinți. A lipsit fără motiv dela cerc Păr. I. Barbu - Barza.

(Va urma)

R.

CE ESTE BISERICA *

Cu prilejul sfințirii unei biserici, în cuvântarea sa, un episcop a spus că puține biserici se ridică. Jalnic lucru, dar foarte adevărat! Și unde se fac, jertfa e a celor săraci, care-și pun bănușii lor împreună, mai adesea decât a bogatului, care adesea nu știe decât să storcă și pământul și pe oameni fără ai înfrumuseța și îmbunătăți prin răsplătiri și pe unul și pe ceilalți.

Mulți zic: ce să mai facem biserici! A trecut vremea lor! Putem trăi și fără dănsle tot așa de bine, ba poate chiar și mai bine.

Nu este așa. Pe lângă rostul de căpetenie al sfântului locaș, care e acela de a strămuta și pe cel mai necăjit în fața Dumnezeirii însăși, biserica, atunci când e des cercetată, luându-se aminte la tot ce se vede și se aude întrânsa, mai aduce și alte foloase neprețuite.

Omul singur n'are cu ce să-și ridice decât biata lui căsuță, mai mult goală pe dinăuntru. Toți împreună pot da clădirea de zid, cu chipuri frumoase de sfinți, și săpături înflorite la catapiteazmă. E a tuturor și toți se bucură de ea.

Acasă plâng copii și femeia chinuită, drăcuește, acasă blestemuri ies din gura flămândului și nedreptățitului. Dar odată pe săptămână aud cu toții la biserică numai laude și binecuvântări, numai bune sfaturi și îndemnuri îndreptate cu aceiași grije și iubire, către toți. Limba vorbită de cei învățați se strică și se urăște, dar măcar odată în șapte zile, graiul strămoșesc curat și bun, asupra tuturor se revarsă din cărțile sfinte. În zilele de muncă, haina scumpă trece înaintea cămășei albe, a cojocului și a opincei; în ziua Domnului toți

* Din revista „Neamul Românesc pentru popor“.

suntem împreună fiii Lui și ne facem iarăși frați laolaltă; făclia unuia ca făclia celuilalt, rugăciunea unuia ca rugăciunea celuilalt.

Și deaceia, cel mai folositor lucru pentru oameni, ca oameni, este biserica.

N. Iorga

MĂSURI ÎMPOTRIVA CĂLUGĂRILOR CE SE ABAT DELA DATORII *)

Poliția Capitalei a transmis eri organelor în subordine următoarea circulară :

Sfânta Mitropolie a Ungro-Vlahiei ne aduce la cunoștință cu adresa No. 5328 din 1931 că printre monahii petrecătorii în sfintele noastre mănăstiri s'au strecurat și unele elemente puțin înțelegătoare ale rosturilor lor și fără chemare pentru viața ce și-au ales, elemente relativ foarte puține care se găsesc atât prin mănăstirile de călugări cât și de călugărițe.

Astfel de elemente certate de mult cu ordinea și disciplina călugărească, neputând fi constrânse de autoritatea bisericească care nu are puterea de a executa prin forță, se găsesc vagabondând prin sate și orașe, unii ca colportori de diverse publicațiuni nu întotdeauna binevenite, alții cerșind, iar alții petrecând fără nici o rânduială prin mahalalele orașelor, sfidând disciplina călugărească.

Toți însă și fiecare în parte sunt agenți de propagandă împotriva îndreptării calendarului și defăimării autorității bisericești.

Asemenea elemente pentru a vagabonda prin orașe și sate se abat dela regulele călugărești, cari prevăd că :

1) Orice călugăr sau călugăriță care se găsește în afară de mănăstire trebuie să aibă bilet de voe de la superiorul său, în care să se menționeze timpul în care este învoit, unde merge și pentru care scop, și

2) Nici un călugăr sau călugăriță nu poate peicece timp mai îndelungat în afară de mănăstire, fără să aibă

* Din Ziarul „Cuvântul“ anul al VII-lea, 19 Iulie 1931.

acolo vreo însărcinare dată din partea chiriarhiei sau cel puțin învoirea chiriarhului său. Pentru stăvilirea abaterilor dela aceste dispozițiuni, Sfânta Mitropolie a Ungro-Vlahiei a dat ordin tuturor Protopiatoelor din acea Arhiepiscopie și prin aceasta preoților în genere, ca să urmărească și să cerceteze pe toți călugării și călugărițele, care eventual s'ar găsi în afară de mănăstire și pe cei găsiți în neregulă să fie semnalăți autorităților administrative și polițienești ca să-i trimită la urma lor.

Aducându-vă la cunoștință cele de mai sus, veți da cel mai larg concurs preoților pentru îndeplinirea dispozițiilor sus citate, precum și executa direct un control cât mai sever și permanent asupra monahilor care s'ar găsi în situația arătată, trimițând la urma lor pe acei găsiți în neregulă.

Totodată vi se atrage atenția că executarea măsurilor interesează în cel mai înalt grad ordinea și siguranța publică, iar lipsa de la o asemenea datorie elementară constituie pentru cel ce s'a abătut un fapt grav de natură a atrage pedepse disciplinare.

Intre călugării cari s'au abătut dela regulele călugărești, sunt semnalăți următorii :

Ierom. Dionisie Lungu, Arhim. Emilian Popescu, *Arhim. Gherontie Ionescu*, fund. Bacus 2, *Ierom. Ilarion Marin* și Ierom. Xenofont Cioruță, ambii cu domiciliul necunoscut.

PARTEA OFICIALĂ

COPIE depe adresa Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice, Direcțiunea Monumentelor Istorice No. 653 din 15 Iunie 1931, înregistrată la Sfânta Episcopie Constanța sub No. 2719 din 16 Iunie 1931.

Prea SFINȚITE,

Intrucât, în nenumărate rânduri s'a constatat înstrăinarea icoanelor vechi, uneori din cele mai prețioase documente artistice românești, de către preoții parohi, cari le vând pe prețuri derizorii anticarilor, sau le schimbă cu altele noi, fără valoare, avem onoare a ruga pe Prea Sfinția Voastră, să binevoiască ca prin circulări adresate preoților parohi din

acea Eparhie, să se oprească acest comerț nepermis preoților.

De asemenea li se vor pune în vedere aceiași interdicție de a vinde și schimba, argintărie, cărțile, odoarele, vestimentele și toate rămășițele vechi aflate în biserică; chiar când aceste obiecte ar fi scoase din uz, preoții le vor păstra neputând a lua nici o măsură de înstrăinare a lor, fără de a fi fost cercetate de un delegat al Comisiunii Monumentelor Istorice.

Toate parohiile vor fi invitate a face un inventar al acestora, a cărei copie se va înainta Ministerului.

De asemenea nu se mai zugrăvește nici o biserică în exterior sau interior, dacă biserica e mai veche de 70—80 ani și are vechi picturi și nici nu se va face vre-o reparație asupra ei înainte de a cere avizul Ministerului (Comisiunii Monumentelor Istorice).

Aceleași dispozițiuni se vor observa și pentru obiectele mai sus menționate: icoane, argintărie, cărți, odoare, vestimente.

Binevoii, Prea Sfinte, a primi, expresiunea sentimentelor noastre respectoase.

p. **MINISTRU**, (ss) Preotul Nic. M. Popescu

Secretarul Comisiunii,

(ss) *Drăghiceanu*

Dăm mai jos în copie apelul Cucernicului Preot P. I. Marin, dela parohia Principesa Elena județul Ialomița și vom publica prin Tomis lista tuturor donatorilor, pentru clădirea acestei biserici.

IUBITE CETITOR

Dacă te interesează câtuși de puțin soarta sfintei noastre biserici și dacă vrei să te asemeni samarineanului milostiv, nu trece cu vederea faptul că, chiar în centrul jud. Ialomița, în satul Principesa Elena, există un focar de adventiști, cari fac întinsă propagandă printre creștini și satele vecine. În număr de peste 200, afară de bapțiști care acum se înfiripă, adventiștii fac zile negre celorlalți credincioși și preotului, batjocorind biserica, neținând seama de Sf. Taine ale bisericii noastre și comparându-le pe acestea cu cele mai nedemne asemănări. Peste 2000 de suflete nevinovate sunt amenințate oricând să fie înghițite de secta adventistă. Anul acesta s'a început a se strânge fondul, pentru construirea Sf. Biserici în acest sat. Cerem ajutorul oricărei inimi bune, fie el cât de mic. Ajutând la ridicarea Sf. Biserici, scăpați suflete nevinovate din ghiaura sigură a adventiștilor.

Darurile se primesc pe adresa comitetului de construcție al bisericii din acest sat.

(ss) Preot, *Petre I. Marin*

CRONICA

AGRICULTURA ÎN STATELE UNITE A AMERICEI

Agricultura dispune în State-Unite de o suprafață de peste 300.000.000 hectare și care nu încetează de a se mări cu procedee de irigație. Un pământ virgin, bogat în substanțe hrănitore se capătă pe prețuri mici. Parcelile cultivabile cuprind în general mai mult de 100 hectare pe acest pământ plan (șes).

Intrebuițarea mașinilor este ușoară. În nici o parte a lumii lucrarea câmpiilor nu este mai bună. Lucrul omului este foarte redus. În Statele Unite nu este țărăn, ci fermier. Asemănător proprietarilor de fabrici, și care conduce ca și ei personalul lucrătorilor. Mașinele sunt care desfășoară, lucrează, seamănă, seceră, leagă în snopi grâu, treieră și pun în saci grâu. O singură săcerătoare servită de cinci oameni, seceră, treieră și pune în saci în o singură zi recoltă de pe șaisprezece hectare.

(Ernes Granger. Nouvelle geographie Universelle. Vo'lum II pag. 296.)

— Câți locuitori are pământul. Populația totală a pământului este de 1800 milioane de suflete, din acești 920 milioane albi 615 milioane sunt de rasă galbenă, 103 milioane negri, 60 milioane malaezi, 40 milioane indieni și 60 milioane alte diferite rase.

Cărți noi

P. C. Preot Profesor Dr. N. Popovici dela Academia teologică din Arad, a scos de sub tipar și partea a II-a din volumul I al traducerii lucrării lui N. Mițaș „Canoanele Bisericii ortodoxe însoțite de comentarii“, care cuprinde atât textul canoanelor sinoadelor ecumenice cât și comentariile lui N. Mițaș, precum și un indice alfabetic al materiilor tratate în întreg volumul prim. Cartea are 574 pagini și prețul unui exemplar este de 300 lei. La comenzi mai mari se acordă un rabat de 20 la sută.

— Victor N. Popescu, „Cauzele conflictului politic între Biserica creștină și statul roman sub împărații Severi“ prețul 120 lei exemplarul și Tragedia unui suflet: Tudor Arghezi, prețul 25 lei exemplarul, se pot comanda de la autor Str. Radu Vodă 24 bis. București.

— Preotul Ion Mihălcescu, Profesor la Facultatea de Teologie din București: Sinodul III ecumenic din Efes (431) București, Tipografia Cărților Bisericești, 1931 format mare, 109 pagini.

— A apărut de curând excelenta lucrare a Domnului Ph. Ponsard, Profesor de Filozofie la Școala Massillon din Paris: „Crisa religioasă a Tinerimii școlare, Cauze și Remedii“ tradusă în românește de Preotul Toma Gherasimescu și tipărită cu chel-

tuiala Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor Române, Filiala Roman.

Cartea are 40 pag. format în 16; e tipărită pe hârtie bună și pentru răspândirea ei cât mai mare se dă numai cu trei lei exemplarul. Se poate procura din str. Florian, No. 26, Roman. La comanda unui singur exemplar se vor mai adăoga doi lei pentru poștă.

— A apărut: Volumul I, partea III, „Creația Universului din punct de vedere științific și biblic“ tot de Pr. Toma Gherasimescu, cuprinsul:

I. „Creația Universului din punct de vedere științific“. Știința și experiența. Analiza domeniului și siguranței științei, a experienței și a metodelor științifice. Descoperirile și studiile noi, din literatura străină, în această privință. Filozofiile științifice. Atitudinile diferitelor științe față de Creația Universului. Fizica. Chimia. Astro-nomia. Geologia. Biologia. Macanica. Energetica. Matematicile.

„Concluzia studiului științelor“. Știința și filozofie. Dușmanii științelor și ai inteligenței. Antiintelektualismul modern. Atitudinea oamenilor mari ai științei-față de Creația Universului și față de religie, în istorie și în timpurile noastre. Necesitatea revelației divine.

II. „Creația Universului din punct de vedere biblic“. Ce afirmă Sfânta Scriptură despre Creația Universului? Comparația răspunsului ei cu cel al filozofiei și al științei.

Depozitul general: Roman, Strada Florian, 26. Prețul 15 Lei.

— Pr. A. Popescu-Balcic „Viață zbuciumată“ dramă în cinci acte. Are 97 pag. și costă 65 lei. Se poate comanda dela autor.

R.

INFORMAȚIUNI

— Se face cunoscut tuturor Cucernicilor preoți din cuprinsul acestei Eparhii, că sunt obligați a trimite toată corespondența prin protoierie. Altfel, nu se va ține seamă de rapoartele lor.

— P. C. Preot Constantin Sădeanu parohul bisericii Anadolchioi-Constanța a fost numit pe ziua de 1 Iulie a. c., Protoiereu al jud. Constanța în locul P. C. Preot Ic. Anastase Popescu, demisionat pe ziua de 1 Iunie 1931.

— Prin decretul regal No. 2788 din 30 Iulie 1931, publicat în Monitoriul Oficial No. 174 a. c., d-1 I. C. Savin, profesor la Facultatea de teologie din Chișinău și inspector general al cultelor, încetează de a mai funcționa ca inspector general, pe ziua de 1 Septembrie a. c., când i s'a desființat postul prin bugetul rectificat.

— Rugăm pe colaboratorii noștri să triinită manuscrisele pe adresa Păr. Vârnab la Sf. Episcopie, cu specificarea: pentru „Tomis”. Articolele trebuiesc scrise citeț și pe o singură pagină.

— S'au pus în circulație noi monede de metal în valoare de 10 și 20 lei. Ele au pe o parte chipul M. Sale Regelui Carol al II-lea, iar pe cealaltă față un vultur cu o cruce în cioc.

— Direcțiunea școlii de cântăreți bisericești din Eparhia Constanței, aduce la cunoștință celor interesați că înscrierile pentru admiterea în cl. I-a la această școală, se fac dela 1 până la 25 Septembrie a. c. Elevii sunt toți interni.

La înscriere vor prezenta: Actul de naștere, certificatul de absolvirea cursului primar, certificatul de botez și actul de vaccină.

Dela 26-30 Septembrie se vor da corigențele elevilor celor trei clase, examenul pregătiților în particular, precum și examenul vocii elevilor începători, iar dela 1 Oct., vor începe cursurile regulat.

DECESE

— Preotul Petre Mojdracof ajutător la parohia „Sf. Gheorghe-Bazargic a decedat în ziua de 18 Iunie a. c.

— Preotul Ștefan Giripescu dela parohia Călărașii-Vechi--Ialomița a decedat în ziua de 28 Iunie a. c.

— Ieromonahul Gavril Comănici, fost paroh provizoriu al com. Domnița Elena—Constanța, a decedat în ziua de 1 Iunie a. c.

— Cântărețul Stan Georgescu dela parohia Dichiseni--Ialomița, a decedat în ziua de 25 Mai a. c.

— Cântărețul Vasile Gheorghe dela parohia Ștefan-Vodă--Ialomița, a decedat în ziua de 27 Mai a. c.

— Cântărețul Dobre Colev dela parohia Cadievo-Caliacra, a decedat în ziua de 12 Mai a. c.

— Cântărețul Vasile Popescu dela parohia Slătioarele jud. Ialomița, a decedat în ziua de 22 Iunie a. c.

— Cântărețul Andrei Calu dela parohia Săcele jud. Constanța, a decedat în ziua de 14 Mai a. c.

— Cântărețul P. Dumitrof dela parohia Carali jud. Caliacra, a decedat în ziua de 13 Mai a. c.

DEMISII

— Cântărețul Grigore Pisc dela parohia Aiorman-Caliacra, neprezentându-se la post a fost considerat demisionat pe ziua de 1 Ianuarie — data numirii. —

— Cântărețul M. Popovici dela parohia Vânători-Caliacra, a demisionat pe ziua de 1 Mai a. c.

TRANSFERĂRI

— Cântărețul Ioan Minculescu a fost transferat pe ziua de 1 Iunie a. c., dela parohia Băneasa-Constanța la parohia Dichiseni-Ialomița.

— Cântărețul Iancu V. Popescu a fost transferat pe ziua de 1 Iunie a. c., dela parohia „Sf. Impărați“-Constanța, la parohia „Sf. Andrei“-Palas.

— Cântărețul Tancu Fl. Ștefan dela parohia Doccelar a fost transferat la parohia Avdula-Durostor, pe ziua de 1 Iunie a. c.

NUMIRI DE CÂNTĂREȚI

— Vasile Alexandrescu a fost numit cântăreț la parohia „Sf. Impărați“-Constanța, pe ziua de 1 Iunie a. c.

— G. Curti a fost numit cântăreț provizoriu la parohia Rahova de jos-Durostor, pe ziua de 1 Iulie a. c.

MULȚUMIRI

— Se aduc mulțumiri publice următorilor creștini din comuna Cumpăna Jud. Constanța, cari au făcut următoarele donațiuni pentru biserica parohială :

1) D-lui Ioan și Maria Ichim, pentru un rând de veșminte noi în valoare de 17.000 lei și un rând de sfinte vase în valoare de 4000 lei.

2) D-lui Vasile și Maria St. Dumitru, pentru una cădelniță în valoare de 2500 lei.

3) D-lui Ștefan și Anica Ionel, pentru una pereche cununii în valoare de 1000 lei.

4) D-nei Bona Velicu, pentru un epitrahil în valoare de 1600 lei.

— Idem se aduc mulțumiri publice următorilor credincioși, cari au făcut donațiuni pentru Biserica parohială din com. Piua-Petri:

1) *Andoni și Hariklia Weismas*, cari au donat un „*Iconostas*“ în valoare de 2000 lei.

2) Familiei *Gheorghe I. T. Bondoc*, care a dăruit suma de 1500 lei, pentru auritul Sf. Vase, ale bisericii din com. Brăilița, parohia Piua-Petri, jud. Ialomița.

3) Familiei *Alexandru Focșeneanu*, care a dăruit bisericii din Com. Brăilița o sobă de tablă și o față de iconostas de pânză în valoare de 1000 lei.

4) Familiei *Costache P. Albu*, care a dăruit bisericii din com. Brăilița, o dveră și o față la iconostas, în valoare de 1000 lei.

5) Locuitorilor din com. Piua-Petri, cari din dragoste pentru biserică, au împrejmuit cimitirul cu scândură bună și au returnat clopotul cel mare al bisericii.

6) Locuitorilor din com. Brăilița, cari au împrejmuit deosemena cimitirul și au reparat stricăciunile produse la biserică, de viscoalele din timpul iernii.

— Idem se aduc vii mulțumiri publice următorilor credincioși din satul Săveni-Ialomița, cari au făcut următoarele donațiuni bisericii parohiale:

1) D-lui Dumitru Gheorghe și soției sale Anica, pentru un rând complet de vesminte bisericesti, în valoare de 12.000 lei.

2) D-lui Aldea Bogdan și soției sale Gherghina, pentru una dveră la ușile împărătești în valoare de 3500 lei.

3) D-nei Theodosia Pr. I Mateescu, pentru una perdea la iconostas, în valoare de 2400 lei.

4) D-lui Ștefan Popa și soției sale Smaranda, cari au plătit costul picturii celor doi Sfinți ai hramului din afară a bisericii, în valoare de 1000 lei.

5) D-lui Ioan Țuțuianu și soției sale Maria, pentru un liturghier legat în piele, în valoare de 900 lei.

6) D-nei Ortenzia Pr. N. Mateescu, care a dăruit una cutie în piele cu cele necesare pentru Sfânta Impărtășire.

— Idem se aduc și pe această cale vii mulțumiri publice Cucernicului Preot Manea Georgescu, precum și D-lui Șef de post Sava Goropineanu din Comuna Brătianu, județul Ialomița, pentru activitatea creștinească, desfășurată în acea comună, în urma căruia au reușit să convingă pe adventistul Stan Zotescu să revină la dreapta credință și totodată să-și boteze și pe cei doi copilași. unul în etate de 6 luni și altul de trei ani, ce erau ne botezați.

Biserica „Sf. Nicolae“ din Parohia Cocargeaua Județul Ialomița

No. 21 din 20 August 1931

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință celor interesați, că în ziua de 5 Septembrie a c. orele 10 a. m. se va ține din nou în localul primăriei din com. Cocargeaua-Ialomița, licitație publică cu oferte închise pentru darea în antrepriză, a reparării bis. „Sf. Nicolae“, din parohia Cocargeaua. Deoarece licitația dela 20 August nu s'a putut ține, fiindcă ofertanții n'au avut actele cerute de lege. Lucrarea se va efectua după devizul serviciului tehnic județean și aprobat de Consiliu central bisericesc.

Devizul se găsește la Cancelaria parohiei în orice zi de lucru. Concurenții vor depune o garanție de 10 %.

Paroh, Pr. Nic. Negulescu

IX. SEPTEMBRIE (30 zile)

Ziua are 12 ore, noaptea 12.

Zilele săptămânei	Data	Numele sfinților și sărbătorilor
Marți	1	† Sf. Simion stîlp. (<i>inceput. an. bis.</i>)
Miercuri	2	Sf. muc. Mamant și Ioan pustnic.
Joi	3	Sf. muc. Antim, episc. Nicomidiei
Vineri	4	Sf. muc. Vavlla, sf. proor. Moise
Sâmbătă	5	Sf. pr. Zaharia, tatăl sf. I. Botez.
Duminică	6	Pomenirea minunii din Colase

Duminica 14 după Rusalii, glas 5, voscr. 3, Ap. 11, Cor. 1, 21—11, 1—4 Evang. 14 Mat. XXII, 1—14

Luni	7	Sf. muc. Sozont, Onisifor, Luca
Marți	8	† Nașterea Maicii Domnului
Miercuri	9	Sf. părinți Ioachim și Ana
Joi	10	Sf. m-țe Minodor, Mitro, Nimf
Vineri	11	Cuv. Teodora și Evfrosin
Sâmbătă	12	Sf. muc. Avtonom, Iulian, Teodor
Duminică	13	Sf. m. Cornelia sutașul, Valerian

Duminica înaintea Înălț. Sf. Cruci, glas 6, voscr. 4, Ap. Gal. VI, 11—18 și Evr. III, 1—4, Ev. Ioan III, 13—17 și Mat. XVI, 13—19.

Luni	14	† Înălțarea Cinstitei Cruci (post)
Marți	15	Sf. m. muc. Nichita Rom. Visarion
Miercuri	16	Sf. m. m-ță Evtimia, Melitina
Joi	17	Sf. m-ță Sofia cu fiicele sale
Vineri	18	Cuv. păr. Evmenie făcătoare de minuni
Sâmbătă	19	Sf. Muc. Trofim, Savatie, Dorim.
Duminică	20	Sf. m. muc. Evstatie cu soția și fiii

Duminica după Înălțarea Sf. Cruci, glas 7, voscr. 5 Ap. Gal. II 16—20 și Efes. VI. 16—17 Ev. Mc. VIII, 34—IX, I și Lc. XXI, 12—19

Luni	21	Sf. ap. Codrat și proor. Iona
Marți	22	Sf. muc. Foca al Sinopiei
Miercuri	23	Sf. cuv. Xantipa și Poiixenia
Joi	24	Sf. Intâia mucenița Tecla
Vineri	25	Cuv. maică Eufrosina, Serghie
Sâmbătă	26	Mutarea sf. Apostol și Ev. Ioan
Duminică	27	Sf. mucenic Calistrat

Duminica 18 după Rusalii, glas 8, voscr. 6, Ap. 11 Cor. IX, 6—11, Evang. 1, Lc. V, 1—11

Luni	28	Cuv. par. Hariton marturisitorul
Marți	29	Cuv. păr. Chiriac Sihastrul
Miercuri	30	Sf. muc. Grigorie episc. Armeniei

Aducem la cunoștință tuturor abonaților că: revista se trimite de aci, regulat. Se vede că la sosirea poștei, sunt cititori cari o rețin.

Facem un călduros apel și pe această cale, către toți acei cari se ocupă cu lucrul acesta, să n'o mai oprească și s'o trimită la destinație.

Deasemenea rugăm pe toți abonații noștri, cari nu primesc regulat revista, să ne comunice la timp pentru ca noi să cercetăm și să luăm măsuri.

TOMIS

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANȚA

Domnului
P. C. Sale

Preot. N. M. Popescu

Profesor Universitar

Biserica Bradu-Boteanu

Parohia

Județul

București